

PAS I VUK

Živio u nekom dalekome gradu
— Ime toga grada ljudi i ne znadu —
Jedan vevriedni, nešto stari pas.

Živio on liepo, uztrajno i vjerno
Lizao gosparu desnu ruku smjerno,
Lajao po želji i u pravi čas.

Gospar ovo pseto veoma ljubljaše:
— Gledaj, kako krasno vjernim repom maše,
Hajde da mu dadem dobar zalogaj! —

Pas i gospar tako živjeli u sreći,
Gospar po gosparski — a moj pas po pseći, —
Jednome i drugom život bio raj.

Jednog vrućeg dana — žarko bilo ljeto —
Pusti gospar s lanca ovo dobro pseto:
— Hajde, šeći malo, traži šumski hlad! —

Poslušalo pseto, pošlo da se šeće,
Ma da mu se danas i šetati ne će,
Al on milost prima, bilo makar kad.

Tako šećuć stigne u zelenu šumu,
Što se iza grada sterala po humu,
Pa ga tamo sretne jedan stari vuk.

Pas i vuk su braća. Bilo, kako bilo,
Jedan s drugim često razgovara milo,
Zavadi ih samo uvijek slučaj puk!

— Zdravo, brate vuče! — pa mu šapu pruži,
A što mi ga radiš? Kako zdravlje služi? —
— Hvala, — vuk će na to, — zdrav sam kao ris.

— Zdrav si možda, brate, al si mršav jako,
Mora da se hraniš, bolan, svakojako —
Pa on digne njušku ponosno u vis.

— Nije tako loše, — vuk se izvinjava,
Al na rebra viri istina mu prava!
Zato pseto počne govor liep i dug:

— Nemoj tako, vuče, brini se na vrijeme,
Kud ćeš preko zime sklonit staro tjeme,
Zima loša druga, a glad zao drug.

Gledaj samo mene, moje stegno primi,
Ja sam tust i gojan ljeti ko i zimi,
A na meni dlaka kano svila sja.

Možeš i ti, brate, tako pretil biti!
Ja ću te kod svoga meštra namjestiti,
Živjeti ćeš divno, ko što živim ja.

Posla malne ništa, samo lajat treba,
Pa ti za to nose: mesa, sala, hljeba —
A nad glavom uvijek blagotvoran krov!

Pa još ljubav meštra, pa još mnoge hvale,
Pa još nagradice, velike i male,
Zar to nije bolje nego glad i lov?

Vuk pokliknu na to: — Hajd'mo, brate mili,
Hajde, da se ne bi kako okasnili,
Ti spomenu: meso, koli krasan zvuk!

Zbogom, šumo kitna, a vi, srne mile,
U koliko dosad ostadoste čile,
Sada ste bez brige — ode stari vuk!

Oni da će poći — pokasali malo,
Al je u to vuku nešto na um palo
Gledajući svoga pobratima vrat.

— Što je ono, brate, oko vrata tvoga?
Jošte za života ja ne vidjeh toga!
Što je ovo? Reci, ako si mi brat!

— Ah, to nije ništa, to je kolut samo;
Tu se lanac kopča, da ne odem kamo ...
To ne boli ništa i ne muti san!

— Tebe lancem vežu? — vuk razvali ralje,
— E, oprosti, pseto, onda ne idem dalje ...
Jer se vuk ne rodi, da je okovan!

Pa okrenu leđa svom nazovi-drugu,
I uhvati odmah stazu posve drugu,
Stazu, gdje ga čeka s nova stari jad,

Al on strese dlaku i zaurla smjelo:
— Vuk slobodu svoju ne daje za jelo!
Pseto bira lanac — vuk će birat glad!